

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2SŽ/18/2013
Identifikačné číslo spisu:	9013010107
Dátum vydania rozhodnutia:	12.02.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Kováčová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:9013010107.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: MAC TV, s.r.o., Brečtanová č. 1, 843 56, Bratislava, právne zastúpená: Advokátskou kanceláriou Bugala-Đurček, s.r.o., so sídlom Drotárska cesta č. 102, Bratislava, proti odporcovi: Rada pre vysielanie a retransmisii, Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu odporcu č. RP/048/2013 zo dňa 18. júna 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/048/2013 zo dňa 18. júna 2013, p o t v r d z u j e .

Navrhovateľovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Navrhovateľ j e p o v i n n ý zaplatiť súdny poplatok vo výške 500 € na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v štátnej pokladnici pre zasielanie súdnych poplatkov a pokút : BÚ - depozitný účet neúročený č. XXXXXXXXXXX/XXXX v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozhodnutím č. RP/048/2013 zo dňa 18. júna 2013 odporca (ďalej aj Rada) rozhodol postupom podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“) o tom, že navrhovateľ ako účastník správneho konania č. 155-PLO/O-1614/2013 porušil povinnosť ustanovenú v § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že nedodal Rade na jej vyžiadanie súvislý záznam vysielania programov Noviny o 17 zo dňa 20. decembra 2012 o cca 17:00 hod, Krimi zo dňa 20. decembra 2012 o cca 19:00 hod, Noviny zo dňa 20. decembra 2012 o cca 19:30 hod, Deň nezávislosti zo dňa 22. decembra 2012 o cca 10: 50 hod, Noviny zo dňa 26. januára 2013 o cca 19:30 hod, Kuriér zo dňa 30. januára 2013 o cca 20:30 hod, Noviny zo dňa 2. februára 2013 o cca 19: 30 hod, odvysielaných v rámci programovej služby JOJ a súvislý záznam vysielania programovej služby JOJ PLUS zo dňa 20. januára 2013 v čase od 14:50 hod. do 18:10 hod, zo dňa 20. januára 2013 v čase od 19:50 hod. do 23:10 hod., zo dňa 27. januára 2013 v čase od 12:50 hod. do 17:10 hod. a zo dňa 27. januára 2013 v čase od 19:50 hod. do 23:10 hod., za čo bola navrhovateľovi podľa ustanovenia § 64

ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. uložená sankcia - pokuta určená podľa § 67 ods. 2 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 6000 €.

Rada v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedla, že oznámenie o začatí správneho konania bolo účastníkovi konania doručené listom dňa 15. apríla 2013, na základe čoho sa dňom doručenia začalo správne konanie a že súčasne bol navrhovateľ vyzvaný, aby v príslušnej lehote od doručenia oznámenia zaslal svoje stanovisko a príp. navrhol dôkazy a vyjadril sa k podkladom pre rozhodnutie v predmetnom správnom konaní. Vyjadrenie navrhovateľa bolo Rade doručené dňa 25. apríla 2013. Podkladmi pre napadnuté rozhodnutie sú listy č. 6483/2012 a 565/2013, ktorými boli od účastníka vyžiadané predmetné záznamy vysielania, a listy č. 420/2013 a 11 56/2013, ktorými boli predmetné záznamy vysielania účastníkom konania doručené Rade, a samotné vyjadrenie účastníka konania.

Rada ďalej uviedla, že sa nestotožnila s argumentáciou navrhovateľa, že pokiaľ od navrhovateľa žiadala záznam vysielania pod hrozbou sankcie podľa § 16 ods. 3 písm. l/ zákona o vysielaní, že by tým porušila zákon. Neobstojí argumentácia navrhovateľa, ktorá vychádza z premisy, že záznam vysielania, ktorý poskytuje Rade, je akoby dôkaz preukazujúci spáchanie správneho deliktu použitý proti nemu, čo je podľa názoru navrhovateľa v rozpore so zásadou „nikto nie je povinný sám seba obviňovať“ a tým aj v rozpore s jeho právom na inú právnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. Rada dôvodila tým, že povinnosť uchovávať súvislé záznamy vysielania a na vyžiadanie jej ich poskytnúť, je upravená v § 16 ods. 3 písm. l/ zákona o vysielaní a teda táto povinnosť vyplýva priamo zo zákona a zabezpečuje Rade možnosť zistiť obsah toho, čo bolo odvysielané. Preto v prípade, ak na základe obsahu vysielania vznikne podozrenie, že mohlo dôjsť k porušeniu niektorej povinnosti stanovenej v zákone, rozhodne Rada o začatí správneho konania voči vysielateľovi. Poskytnutie záznamu nie je možné stotožňovať s priznaním sa k spáchaniu správneho deliktu a ani s poskytnutím dôkazu o spáchaní správneho deliktu. V čase vyžiadania záznamu a jeho doručenia nie je vedené žiadne správne konanie voči vysielateľovi a nie je ani dôvodné podozrenie, že mohlo dôjsť k porušeniu zákona, v tomto čase nie je dožadovaný vysielateľ, ale vysielateľ si plní len svoju povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona. V tejto súvislosti odporca poukázal na rozhodnutie ESLP vo veci Bykov proti Rusku, v ktorom prípade sa ESLP zaoberal i otázkou a to prípustnosťou dôkazu - nahrávky, získanej pri tajnej akcii, pri ktorej osoba, ktorá mala na objednávku zabiť inú osobu, vystupovala ako agent pri komunikácii s objednávatelom vraždy. V danom prípade ESLP dospel k záveru, že nedošlo k porušeniu zásady sebaobviňovania, pričom povaha sporného dôkazu a spôsob jeho získania boli značne odlišné, ako je to v prípade záznamu vysielania. Čo sa týka problematiky záznamu vysielania, odporca poukázal i na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej je povinnosťou vysielateľa na výzvu Rady, predložiť jej požadovaný záznam vysielania.

V dôvodoch svojho rozhodnutia Rada poukázala okrem iného tiež na to, že pri určovaní výšky pokuty za porušenie povinností uvedených v zákone o vysielaní vzala do úvahy kritéria ako závažnosť správneho deliktu, mieru zavinenia, rozsah a dosah vysielania, trvanie a následky porušenia povinnosti, spôsob porušenia povinnosti. Zo skutkového stavu, ako aj z informácií, ktorými disponuje Rada jednoznačne a preukázateľne nevyplyva, že pri naplnení skutkovej podstaty tohto správneho deliktu došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia, a teda uvedená skutočnosť v konečnom dôsledku nemala vplyv na určenie výšky pokuty. Rada uviedla, že vzala do úvahy najmä fakt, že k samotnému porušeniu povinnosti došlo, ako aj fakt, že sa jednalo o opakované porušenie tejto povinnosti, jeho závažnosť, trvanie, a následky, mieru zavinenia a rozsah a dosah vysielania účastníka konania. Rada uviedla, že sankciu uložila v dolnej časti zákonom stanoveného rozpätia vzhľadom na závažnosť tohto správneho deliktu a túto sankciu považuje za plne odôvodnenú.

Proti rozhodnutiu Rady podal opravný prostriedok navrhovateľ a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie ako nezákonné zrušil a vec vrátil Rade na ďalšie konanie. Navrhovateľ ďalej uviedol, že čo sa týka uplatňovania ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l/ zákona o vysielaní, tak toto ustanovenie zákona o vysielaní je potrebné považovať s prihliadnutím na čl. 46 Ústavy SR a čl. 6 Dohovoru, za porušenie zásady účastníka konania neobviňovať sám seba a neprodukovať dôkazy vo svoj neprospech. K uplatneniu trestnoprávnej zásady „nikto nie je povinný sám seba obviňovať“ alebo práva nevypovedať, ESLP konštatoval, že ide o všeobecne uznané medzinárodné štandardy, ktoré tvoria právo na spravodlivý súdny proces a ich cieľom je poskytnúť obvinenému ochranu pred nesprávnym donútením zo strany orgánov štátu a teda k zabráneniu justičných omylov a zabezpečeniu účelu čl. 6

Dohovoru. Právo neobviňovať sám seba sa týka predovšetkým rešpektovania vôle a práva obvinenej osoby nevypovedať a na druhej strane predpokladá, že orgán verejnej moci zaťažuje povinnosť preukázať vinu obvineného bez uchýlenia sa k dôkazom, získaným metódami donútenia alebo nátlaku v rozpore s vôľou obvineného. Pre posúdenie, či postup zasiahol do samotnej podstaty práva neobviňovať sám seba, súd musí preskúmať charakter a stupeň donútenia, existenciu nejakých relevantných ochranných procesných postupov a mieru využitia takto získaných dôkazov (napr. Bykov v. Ruská federácia). Navrhovateľ má preto v danom prípade za to, že § 16 ods. 3 písm. l/ zákona o vysielaní a samotné konanie odporcu, je v priamom rozpore s čl. 46 Ústavy SR a čl. 6 Dohovoru s prihladnutím na a/charakter donútenia b/stupeň donútenia c/ existenciu procesných postupov ochrany d/ mieru využitia získaných dôkazov. V závere svojho opravného prostriedku navrhovateľ uviedol, že rozhodnutie Rady je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov a že v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Výška pokuty je v danom prípade neprimeraná a poukázal tiež na rozhodovaciu prax parády vo vzťahu vysielateľovi TV MARKÍZA a vo vzťahu k navrhovateľovi. Vysielateľ ďalej uviedol, že ESLP vo svojich rozhodnutiach k právu neobviňovať sám seba uviedol, že aj keď v článku 6 Dohovoru nie je osobitne uvedené právo mlčať a právo neprispieť k obvineniu vlastnej osoby, tieto práva sú všeobecne uznávaným medzinárodným štandardom, ktorý je jadrom pojmu spravodlivého procesu podľa článku 6 (napr. Saunders v. Spojené kráľovstvo). Poukázal ďalej na rozsudky Najvyššieho súdu SR a rozhodnutia Ústavného súdu SR, ktoré sa námietkou rozporu so zásadou "nikto nie je povinný sám seba obviňovať" zaoberali. V tejto súvislosti taktiež vysielateľ poukázal na podľa neho extenzívny výklad ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l/ zákona o vysielaní zo strany Najvyššieho súdu SR, ktorý umožnil Rade, aby bez akéhokoľvek určovania hraníc primeranosti určila vysielateľovi procesnú lehotu na dodanie záznamu a v prípade nesplnia povinnosti dodať záznam, sankcionovala vysielateľa a to bez ohľadu na to, či si Rada predmetný záznam bola schopná zabezpečiť na vlastnom nahrávacom zariadení. Navrhovateľ videl nesprávne právne posúdenie veci v tom, že v danom prípade ide podľa neho o pokračovací správny delikt a v tejto súvislosti poukázal na judikaturu Najvyššieho súdu SR, Ústavného súdu SR, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva a že aj z predmetných rozhodnutí Najvyššieho súdu SR vyplýva, že trestnoprávne princípy sa v správnom trestaní v plnom rozsahu aplikujú a že trestanie za správne delikty musí podliehať rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy. Preto na základe analógie je potrebné aplikovať pravidlá pre triedenie trestných činov z časového hľadiska, t. j. uloženie jednej sankcie za správny delikt spočívajúci vo viacerých čiastkových útokoch. V tejto súvislosti podľa navrhovateľa konštantná judikatúra Najvyššieho súdu SR jednoznačne poskytuje návod a rade, akým spôsobom má postupovať pri trestaní účastníkov konania, ktorý sa svojím konaním mali dopustiť " pokračovacieho správneho deliktu " a preto bolo v danom prípade úlohou Rady vydať jedno rozhodnutie a uložiť jednu sankciu za všetky čiastkové útoky a keďže oznámenie o začatí správneho konania bolo navrhovateľovi doručené dňa 15. apríla 2013, na základe čoho sa začalo správne konanie, tak z toho vyplýva, že Rada mala všetky čiastkové útoky spočívajúce v porušení § 16 ods. 3 písm. l/ zákona o vysielaní, ktoré sa uskutočnili pred 15. aprílom 2013, posudzovať ako čiastkové útoky jedného správneho deliktu a za tento delikt udeliť jednu sankciu. Jednotlivé konania mali byť preto spojené a uložená za ne 1 sankcia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu na základe podaného opravného prostriedku preskúmal napadnuté rozhodnutie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 250l ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z. z. a na pojednávaní dňa 12. februára 2014 po preskúmaní dôvodov uvedených v opravnom prostriedku navrhovateľa a po oboznámení sa s obsahom pripojeného administratívneho spisu správneho orgánu, s obsahom rozhodnutia Rady č. RP/048/2013 zo dňa 18. júna 2013 a dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa nie je dôvodný a to z nasledovných dôvodov:

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 250l ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 250l ods. 2 O.s.p. pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Najvyšší súd sa v prvom rade zaoberal procesnými dôvodmi opravného prostriedku navrhovateľky.

Podľa § 4 zákona o vysielaní a retransmisii poslaním Rady pre vysielanie a retransmisiiu (ďalej len „Rada“) je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania a retransmisie, dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom. Činnosť Rady vyplývajúcu z tohto jej poslania a pôsobnosti, upravenej v § 5 zákona o vysielaní a retransmisii, vykonávajú členovia Rady a úlohy spojené s činnosťou Rady plnia zamestnanci Kancelárie Rady pre vysielanie a retransmisiiu. V oblasti výkonu štátnej správy zákon o vysielaní a retransmisii v ustanovení § 5 ods. 1 písm. m/ v prípade potreby oprávňuje Radu vyžiadať si od vysielateľov záznamy vysielania. Vysielateľom v ustanovení § 16 ods. 3 písm. l/ ukladá korešpondujúcu povinnosť uchovávať súvislé záznamy vysielania počas 45 dní odo dňa ich vysielania v zodpovedajúcej kvalite a na vyžiadanie Rady poskytnúť záznam vysielania na zvyčajnom technickom nosiči, ktorého druh určí Rada v licencií po dohode s vysielateľom.

Pokiaľ ide o samotnú žiadosť o poskytnutie záznamu najvyšší súd k argumentácii navrhovateľky uvádza, že Rada neporušila žiadne ustanovenie zákona vyžiadanim si záznamu vysielania a vysielateľ poskytnutím záznamu plnil na základe požiadavky Rady svoju zákonom uloženú povinnosť vysielateľa. Prevádzkovanie vysielania je licencovanou činnosťou, na ktorú sú kladené osobitné požiadavky a predloženie záznamu z vysielania na požiadanie Rady je súčasťou licencie na vysielanie a má evidenčný a archivačný charakter. Záznam vysielania, ktorý si odporkyňa v súlade so zákonom vyžiadala, presne a úplne zachytáva skutkový stav a obsah vysielania. V čase vyžiadania si záznamu ešte neprebiehala správne konanie voči vysielateľovi. Vyžiadanie si záznamu vysielania ako jednej z foriem výkonu dohľadu nad dodržiavaním právnych predpisov upravujúcich vysielanie a jeho predloženie nie je predložením dôkazu proti sebe, ako sa mylne domnieva navrhovateľka, ale poskytnutím informácií o svojej činnosti, s ktorým počíta všeobecne záväzný právny predpis. Takto získaný záznam, ktorý sa v správnom konaní môže stať podkladom pre rozhodnutie, nie je možné považovať za nezákonný, resp. neprípustný, ako to v podanom odvolaní navodzuje navrhovateľka. Samotnú existenciu tejto povinnosti nemožno preto vnímať ako rozpornú s čl. 6 Dohovoru, naviac, ide o predloženie pasívneho záznamu právnickou osobou, ktoré nevykazuje znaky podávania svedectva vo svoj neprospech. Najvyšší súd poukazuje v tejto súvislosti na svoju judikatúru, ktorá sa charakterom záznamu vysielania zaoberala (napríklad rozsudky vo veciach 3Sž/23/2012, 5Sž/18/2011, 5Sž/37/2011) a od ktorej nemá dôvod sa v prejednávacom prípade odchýliť. Námitka navrhovateľky týkajúca sa použitia nezákonne získaného dôkazu je preto podľa názoru najvyššieho súdu neopodstatnená.

K námitke navrhovateľky ohľadom postupu odporkyne voči navrhovateľke pri vyžiadaní záznamov vysielania Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na svoje skoršie rozhodnutia, v ktorých sa už obdobnou námitkou vysielateľa podrobne zaoberal. Ide napr. o rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5Sž/18/2011 zo dňa 29. marca 2012, z ktorého vyplýva, že : „Pokiaľ ide o samotnú žiadosť o poskytnutie záznamu najvyšší súd k argumentácii navrhovateľa uvádza, že zákon síce výslovne neupravuje formu a náležitosti tohto úkonu, ale vzhľadom na skutočnosť, že v podstate ide o výzvu na splnenie povinnosti vysielateľa uloženej mu zákonom, považuje doterajší spôsob konania Rady za súladný s účelom tohto ustanovenia zákona.

Požiadavka navrhovateľa na vydávanie samostatných rozhodnutí Rady za účelom vyžiadania záznamu vysielania v lehote do 45 dní od vysielania, vzhľadom na zloženie Rady (§ 6 zákona č. 308/2000 Z. z.), možnú periodicitu jej zasadaní, prípadné námietky vysielateľa proti dôvodom, resp. oprávnenosti žiadosti a potrebu rozhodnutia o týchto námietkach, predstavuje zbytočnú formalizáciu postupov, ktorá nemá oporu v citovanom zákonnom ustanovení. Preto jej uplatnenie v predmetnej veci prvýkrát ako odvolacieho dôvodu, najvyšší súd vychádzajúc jednak z citovaných ustanovení zákona č. 308/2000 Z. z., jeho účelu a systematickej súvislosti a jednak z doteraz ustálenej súdnej praxe a judikatúry, vyhodnotil ako zjavne účelové až špekulatívne.“

Taktiež aj ústavný súd vo svojom rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 564/2012 zo dňa 13. novembra 2012 uviedol: „K problému formy, akou Rada požadovala záznam vysielania od sťažovateľky, ústavný súd uvádza, že ide o námietku, ktorá nedosahuje ústavnú relevanciu. Ak zákon formálnu podobu procesného úkonu smerujúceho k realizácii kompetencie správneho orgánu nepredpisuje, potom z ústavného hľadiska nie je významné, akou formou správny orgán predmetný procesný úkon uskutoční. Dôležitá je len jeho obsahová stránka tak, aby adresát úkonu bol spôsobilý jednoznačne identifikovať správny orgán a povinnosť, ktorej splnenie sa od neho očakáva. Sťažovateľka v tomto zmysle žiadne námietky v sťažnosti nepredniesla, preto je akceptovateľný spôsob, akým sa najvyšší súd s otázkou formy realizácie dotknutého oprávnenia Rady vysporiadal.“

V súvislosti s námietkou nezákonného procesného postupu a nezákonne získaného dôkazného prostriedku najvyšší súd poukazuje na rímskoprávne pravidlo „nullus videtur dolo facere, qui iure suo utitur“ (nekoná protiprávne ten, kto využíva svoje práva), podľa ktorého, ak niekto koná v súlade s právom, nemožno takéto konanie považovať za protiprávne, nezákonné. Vysielatelia majú v zmysle § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. povinnosť uchovávať záznamy vysielania počas 45 dní od ich vysielania a na vyžiadanie ich poskytnúť Rade. Rada má tejto povinnosti zodpovedajúce oprávnenie podľa § 5 ods. 1 písm. m/ zákona č. 308/2000 Z. z. žiadať záznamy vysielania od vysielateľov. Je pravdou, že na administratívne konanie týkajúce sa porušenia zákona č. 308/2000 Z. z. je potrebné aplikovať zásady trestného konania, avšak je potrebné uviesť, že Rada postupovala v súlade so zákonom č. 308/2000 Z. z. a predloženie záznamu vysielania nie je možné považovať za predloženie dôkazu vo svoj neprospech. Predloženie záznamu vysielania predstavuje predloženie informácií, ktoré je vysielateľ povinný predložiť podľa zákona č. 308/2000 Z. z., je získaný na základe zákonného splnomocnenia a podmienok stanovených pri udelení licencie na vysielanie a preto nie je získaný v rozpore so zákonom.

K problematike ústavnosti § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. sa tiež najvyšší súd vyjadril už viackrát vo svojich rozhodnutiach, napr. rozhodnutie sp. zn. 8Sž/29/2011 zo dňa 24. júla 2012: „Porušenie zákazu donucovania k sebaobviňovaniu (nemo tenetur se ipsum accusare) môže podľa ustálenej judikatúry EŠLP viesť v určitých prípadoch k porušeniu čl. 6 Dohovoru, avšak v prejednávanej veci sa jednalo o splnenie zákonom stanovenej povinnosti, navrhovateľka nekonala ako osoba obvinená respektíve podozrivá zo spáchania správneho deliktu v priebehu konania o správnom delikte.“ Obdobne aj rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4Sž/19/2012 zo dňa 30. októbra 2012: „Záznam vysielania, ktorý si odporkyňa v súlade so zákonom vyžiadala, presne a úplne zachytáva skutkový stav, obsah vysielania. V čase vyžiadania si záznamu ešte neprebiehalo správne konanie voči vysielateľovi. Vyžiadanie si záznamu vysielania ako jednej z foriem výkonu dohľadu nad dodržiavaním právnych predpisov upravujúcich vysielanie a jeho predloženie, nie je predložením dôkazu proti sebe, ale poskytnutím informácií o svojej činnosti, s ktorým počíta všeobecne záväzný právny predpis. Takto získaný záznam, ktorý sa v správnom konaní môže stať podkladom pre rozhodnutie, nie je možné považovať za nezákonný, resp. neprípustný, ako to v podanom odvolaní navodzuje navrhovateľ.“

Pre úplnosť senát najvyššieho súdu poukazuje aj na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2Sž/24/2012 zo dňa 27. marca 2013: „Pokiaľ ide o samotnú žiadosť o poskytnutie záznamu najvyšší súd k argumentácii navrhovateľky uvádza, že Rada neporušila žiadne ustanovenie zákona vyžiadaním si záznamu vysielania a vysielateľ poskytnutím záznamu plnil na základe požiadavky Rady svoju zákonom uloženú povinnosť vysielateľa. Prevádzkovanie vysielania je licencovanou činnosťou, na ktorú sú kladené osobitné požiadavky a predloženie záznamu z vysielania na požiadanie Rady je súčasťou licencie na vysielanie a má evidenčný a archivačný charakter. Záznam vysielania, ktorý si odporkyňa v súlade so zákonom vyžiadala, presne a úplne zachytáva skutkový stav a obsah vysielania. V čase vyžiadania si záznamu ešte neprebiehalo správne konanie voči vysielateľovi. Vyžiadanie si záznamu vysielania ako jednej z foriem výkonu dohľadu nad dodržiavaním právnych predpisov upravujúcich vysielanie a jeho predloženie nie je predložením dôkazu proti sebe, ako sa mylne domnieva navrhovateľka, ale poskytnutím informácií o svojej činnosti, s ktorým počíta všeobecne záväzný právny predpis. Takto získaný záznam, ktorý sa v správnom konaní môže stať podkladom pre rozhodnutie, nie je možné považovať za nezákonný, resp. neprípustný, ako to v podanom odvolaní navodzuje navrhovateľka.

Samotnú existenciu tejto povinnosti nemožno preto vnímať ako rozpornú s čl. 6 Dohovoru, naviac, ide o predloženie pasívneho záznamu právnickou osobou, ktoré nevykazuje znaky podávania svedectva vo svoj neprospech. Najvyšší súd poukazuje v tejto súvislosti na svoju judikatúru, ktorá sa charakterom záznamu vysielania zaoberala (napríklad rozsudky vo veciach 3SŽ/23/2012, 5SŽ/18/2011, 5SŽ/37/2011) a od ktorej nemá dôvod sa v prejednávacom prípade odchýliť. Námetka navrhovateľky týkajúca sa použitia nezákonne získaného dôkazu je preto podľa názoru najvyššieho súdu neopodstatnená.“

Rovnako je potrebné poukázať i na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len ESĽP), predovšetkým na tie prípady, keď vnútroštátne právo stanovuje povinnosť poskytnúť štátnym orgánom určité informácie, pričom za nerešpektovanie tejto povinnosti hrozí subjektu uloženie sankcie. Podľa ESĽP právo neobviňovať sám seba nejde až tak ďaleko, aby zahŕňalo napr. právo (nie povinnosť) podať daňové priznanie, aj keď je nesplnenie tejto povinnosti sankcionované, možno si len ťažko predstaviť účinné fungovanie daňových systémov v zmluvných krajinách. Privilégium nebyť nútený k vlastnému sebaobviňovaniu nie je podľa ESĽP možné vykladať tak, že ide o poskytnutie určitej imunity pre činy motivované snahou vyhnúť sa sankcionovaniu (bližšie pozri napr. rozsudky Allen proti Spojenému kráľovstvu zo dňa 10. septembra 2002; Elomaa proti Fínsku zo dňa 21. apríla 2009; O' Halloran a Francis proti Spojenému kráľovstvu).

Pokiaľ navrhovateľka namietala, že jej údajné protiprávne konanie malo byť posúdené ako pokračujúci správny delikt, najvyšší súd z obsahu spisu ani z okolností daného prípadu v kontexte ostatných navrhovateľkou označených správnych konaní nezistil splnenie podmienok pre posúdenie veci ako pokračujúceho správneho deliktu. V tejto časti sa najvyšší súd stotožnil s argumentáciou odporkyne uvedenou v rozhodnutí ako aj vo vyjadrení k odvolaniu, ktoré odporkyňa oprela o citáciu relevantných rozhodnutí najvyššieho súdu v obdobných veciach a od ktorej nemá najvyšší súd dôvod sa odkloniť ani v prejednávacom prípade. Navrhovateľka svoje tvrdenie v tomto smere ničím neodôvodnila, neoznačila živé konania pred najvyšším súdom, s ktorými by bol predmet tohto konania rovnorodý a spojený vecnou a časovou súvislosťou.

Pokiaľ navrhovateľka namietala nedostatočne odôvodnenú výšku pokuty, najvyšší súd považoval túto jej námietku za účelovú a neodôvodnenú, nakoľko z napadnutého rozhodnutia odporkyne vyplýva, že pri rozhodovaní o výške uloženej pokuty zohľadnila závažnosť správneho deliktu, ktorá bola pomerne vysoká, nakoľko navrhovateľ sa predmetného správneho deliktu dopustil opakovane, ktorú skutočnosť mal najvyšší súd z obsahu administratívneho spisu nepochybne za preukázanú; mieru zavinenia, keďže navrhovateľka v danom prípade zodpovedá objektívne, ale zároveň už bola v minulosti opakovane právoplatne sankcionovaná za porušenie povinnosti ustanovenej v § 16 ods. 3 písm. l/ zákona o vysielaní a retransmisii; rozsah a dosah vysielania, navrhovateľka je multiregionálnym vysielateľom; trvanie a následky porušenia povinností, ako aj spôsob porušenia povinností, ktorý je uvedený vo výroku rozhodnutia a taktiež sa Rada vysporiadala s otázkou, že nedošlo v danom prípade k získaniu bezdôvodného obohatenia a že nebola uložená osobitná sankcia samoregulačným orgánom, nakoľko samoregulačný orgán pre túto oblasť neexistuje a taktiež dôležitou skutočnosťou je tá, že uložená sankcia vo výške 6 000 € je vzhľadom na zákonné rozpätie umožňujúce uloženie pokuty vo výške od 165 € do 6 638 € v súlade so správnu úvahou správneho orgánu, ktorá skutočnosť je v rozhodnutí Rady náležite zdôvodnená.

Vzhľadom k tomu, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom ako aj v súlade s poslaním odporkyne definovaným v § 4 zákona o vysielaní a retransmisii, bolo bez formálnych a logických nedostatkov, riadne odôvodnené a vychádzalo z dostatočne zisteného skutkového stavu, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že toto ako vecne správne podľa § 250q ods. 2 OSP potvrdil.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. tak, že navrhovateľke právo na náhradu trov konania nepriznal, keďže v konaní nemala úspech. Odporkyni napriek úspechu vo veci, náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

O povinnosti navrhovateľky zaplatiť súdny poplatok rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá, § 5 ods. 1 písm. h/ a položky 10 písm. g/ Prílohy, zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení

účinnom od 1. októbra 2012, podľa ktorého je navrhovateľ povinný zaplatiť na účet súdu súdny poplatok v sume 500 €.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.